SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 30 Øre Kvartalet, i Provinserne og Norge 45 Øre - frit tilbragt

Nr. 10 — Udgivet af en Kooperation — Lørdagen den 14de April 1906. — 1. Aargang — Ansvarhavende: Johs. Mortensen

Rettigheder er kun tomme Ord for dem, som ikke har Magt til at gøre dem gældende.

Af »Lucifer«.

Johann Joseph Most

Man begynder med sig selv.
(J. Most.)

Joh. Mosts Lidelseshistorie er nu endt.

Og Anarkiet har igen mistet en af sine mest brændende Viljer, en af sine evnerigeste, mest æggende Talsmænd.

Beundringsværdig er den Utrætteligheed, hvormed han, fra han i 1868 begyndte at agitere, voldsomt og ildnende, i Wien og til han nu, den 19de Marts 1906, er død i Amerika, 60 Aar gammel, har kæmpet de forurettede og undertryktes Sag mod Samfundets «Hanbier».

Han er Tysker, født i Augsburg (1845). Hans Barndom har sikkert givet ham et Præg for Livet; har gjort ham mørk; har slet ikke lært ham Glæden. Thi fra en raa Stedmoders Varetægt kom han i Lære hos en lige saa frastødende Bogbinder; men han sled sig igennem Læretiden og foretog saa Rejser i Tyskland, Østerrig, Svejts, traf sammen med Internationales Tilhængere og studerede socialistiske Værker, hvis Idéer fængede i hans Sind. — Saa begynder da den Udvikling, der fra Statssocialisme har ført ham (som saa mange andre: Domela Nieuwenhuis, Bakunin, Krapotkin f. Eks.) over i den anarkistiske Kommunisme og Individualisme. Hans Livs Historie er Historien om en urolig flakkende Aand, hvem Staterne atter og atter har søgt at knække og kun ved Fængselsstraffe, den ene haardere end den anden.

Da han havde opgjort sig sin Stilling til Samfundet, begyndte han straks at agitere med hele sit Væsens Voldsomhed og blev dømt til fem Aars Fængsel, men, i Betragtning af hans store Ungdom velsagtens, amnesteret efter faa Maaneders Forløb. Da han alligevel ikke stemmede Tonen ned, blev han landsforvist. I Tyskland virkede han dernæst, især gennem sit Blad *Freiheit*, i syv Aar, idelig afbrudt af Fængselsophold, det længste, da han ved et Arbejdermøde i Berlin havde prist Pariserkommunen. Da Socialistloven kom, maatte han forlade Landet; han tog til England og udgav i Fællesskab med Reinsdorf *Freiheit*, der rundt om i Evropa havde mange Læsere, og som var blevet stadig mere anarkistisk*).

I England blev Most i 1881 idømt 16 Maaneders Tugthus; han havde i Anledning af Alexander II's Henrettelse prist «de berømmelige Dynamitbomber, der synes bestemte til at befri Menneskeheden for alle Onder». Senere, i 87, skrev han om dette Attentat: Alexander II Romanow indbildte sig . . . ved Fængselskval og Galgenmord at kunne tvinge Tidens Hjul til at staa stille. Det gjorde ham til *Intet*. Da han vuggede sig i det Vanvid, at hans Almagt kunde hindre hver fri Mand i at tale, da talte Bomberne*).

Most er, som man ser, Daadspropagandist. Han skriver et Steds om sig selv: Fordi jeg stræber efter og hjælper til at forberede Revolutionen ved Sværdet, kalder man mig hyppig en Blodhund. — Og han begrunder sit Standpunkt: Naar jeg driver revolutionær Propaganda, følger jeg derved kun Historiens Logik og Naturloven om Tryk og Modtryk. Ikke af Frivolitet, ikke af Grusomhed, ikke af Lyst til Blodsudgydelse kalder Anarkisterne Folket til Rejsning, men fordi denne er et nødvendigt Onde, idet Vold kun kan skaffes væk ved Vold. — Denne Mosts Mening stemmer godt med hans Temperament; om han har Ret i sin Opfattelse af denne Propagandas Betydning, er derimod mere end tvivlsomt — Historien taler ikke for den. Anarkismens vigtigste Kampmidler synes derimod Generalstrejken og Vægring ved Aftjening af Værnepligten at være.

Da Most i England havde sonet sin Tugthusstraf, tog han (82) til Amerika og blev modtaget med Jubel af Amerikas Anarkister. Han foretog store Agitationsrejser og begejstrede ved sin Glød. Men da han i 86 under den store Bevægelse for Ottetimersdagens Indførelse opfordrede Folket til at gribe til Vaaben, blev han igen idømt et Aars Fængsel, hvilket dog langt fra knækkede hans Energi, Da han kom ud af Fængslet, skrev han sin tindrende trodsige Pamflet: Til Proletariatet. En nylig udkommen »Straffefange«s Anskuelser og Hensigter. Bourgeoisiet skal ikke være bange; han *er* den gamle: Dem, som kastede mig i Lænker og behandlede mig som et vildt Dyr for at knække mig, kaster jeg nu Handsken i Ansigtet. De skal vide, at jeg aldrig, saa længe jeg endnu føler et Pulsslag i mig, et Øjeblik vil ophøre at bekæmpe det Samfund, i hvis Sold de staar . . . Thi den Krig, de fattige fører mod de rige, de Plyndrede mod Røverne, i hvilken jeg nu snart i tyve Aar har fundet mig en Gærning, og som jeg er gaaet ud af med mangt et ærefuldt Saar, *er mit Livselement.*

Hans Vilje er lige brændende. Han vil stadig kæmpe mod »denne djævelske Treenighed«, »Krigens Takttællere«, »Politikens Gøglere«, og »Kirken med dens Herregudsekter med deres Præster i enhver Uniform«, Han siger dette atter og atter: Jeg *vil*, jeg *vil*: Jeg vil kontrollere Guldkalvens Regnemestre i deres Spekulationer i de sultne Maver. Jeg vil opsøge dem, naar de ved Børsbordet spiller om det Rov, de skal tage fra Folket, jeg vil afsløre deres vanvittige Væsen . . . Jeg vil bekendtgøre deres Fraadserier for Folket, afsløre deres Orgier, søge at bringe deres skandaløse Hemmeligheder for Lyset. Idet jeg holder dem frem for Massernes Øjne i deres sande Skikkelser, vil jeg faa disses Vrede til at flamme. Politikens Gøglere vil jeg følge ind bag Statsteatrets Kulisser. Jeg vil fremstille i sit rette grelle Lys deres Korruption og fremfor alt deres Overflødighed Jeg vil ophidse de underkuede paa denne Maade, til de taber Taalmodigheden og holder Opgør med det høje og allerhøjeste Kæltringeherredømme . . . Idet jeg lader Masserne se ned i det absolute Slaveri, som Staten og dens Bærere har beredt dem, vil jeg lade Allarmklokken lyde til Storm mod Tyrannerne af alle Sorter . . . Jeg vil føre Krig paa Kniven med alle Kirker. Ingen Møje vil jeg sky for at afklæde Overtroen paa nogen Slags Gud »hinsides« i sin rette Nøgenhed. Med Fornuftens Fakkel vil jeg lyse ind i den sorte Natfugls Tilflugtssteder. Jeg vil nævne dem ved deres rette Navne, disse Fornuftens Kvælere, Barnesindets Forgiftere . . . Og saa videre.

Han maner til *Enighed* indenfor de Partier, der for Alvor vil det bestaaende til Livs og peger paa Internationales Raab: Proletarer i alle Lande, forener Eder! Han skriver begejstret: Dette Raab, under hvilket Internationale havde plantet sine Standarter, klang snart fra Sted til Sted, fra Land til Land; fløj over Havene; for dets Trolddom syntes Grænserne at forsvinde; og i Stedet for »patriotisk« Begrænsethed traadte Arbejdernes internationale Klasse-Solidaritet . . . . .

---

*) Reinsdorf blev senere dømt til Døden paa Grund af hans Attentat mod den tyske Kejser, Bismarck og hele Hoffet under Højtidelighederne i September 83 ved Afsløringen af det Germaniadenkmal, der i en brovtende Barbarstil nu staar som et Symbol paa det af Jern og Blod skabte Germanien.

*) «Til Proletariatet». Denne Pjese saa vel som den af den nylig afdøde Christofer Hansteen dygtigt komenterede: «Det fri Samfund» kan rekvireres gennem »Skorpionen«s Ekspedition.

. . . Hans Stil ejer en egen fængende Friskhed; den er hensynsløs, fyndig, til Tider patetisk eller baaren oppe af en storladen Fantasi, som f. Eks. naar han skriver: For mine Øjne svæver en Tilstand, under hvilken Menneskene grupperer sig lige saa meget efter Vægt og Mulighed som Materiens Atomer i Universet. —

Nej, Joh. Most var *ingenlunde* stækket og tæmmet ved de strænge Fængselsstraffe. To Aar efter denne ejendommelige Pjece til Proletariatet, gennem hvilken vi faar saa klart et Begreb om Manden selv, udgav han »den religiøse Pest«, en Pjece der vakte Storm. Han har i de sidste Aar af sit Liv virket lige utrættelig og blev i 1901 idømt et Aars Fængsel.

Hans ejendommelige Skikkelse vil leve i vor Erindring, hans Skikkelse, som vi tænker os den, naar vi horer hans manende, ildnende Ord. Og Landenes Proletarer vil lytte til hans Raab: Hid, hid, alle I, som vansmægter under Arbejdets Aag! Den Vej er vistnok raa, som fører ind i Fremtidens priste Land; men der blev os ingen anden Vej tilovers til at komme ud af Elendigheden og Trældommen. Lad os samle os i tætte Skarer; lad os være sejge og haarde i Kampen, at Verden maa blive vor!

Fædrelandet

Røre i Borgerskabet vakte for kort Tid siden to Mænd ved at fremsætte Tanken om Landets frivillige Ophør som selvstændig Stat. Ideens Værdi ufortalt — dens Ophavsmænd rejste en orkanagtig Indignation imod sig og fremkaldte en Protestbyge, af hvis overvældende Indhold jeg særlig bemærkede Udtrykket: Landsforræder.

Danmark er altsaa bleven forraadt. Maa jeg først spørge: Hvad er egentlig Danmark?

Er det disse syv sammenhængende Bogstaver? Er det et himmelfaldent rødhvidt Stykke Tøj? Eller er det Sproget, den danske Tunge? Ja, vort Modersmaal er dejligt! — Skade kun, at Maalet ikke er saa fælles, at Øst- og Vestside af dette Miniaturland forstaar hinanden. Og Skade kun, at saa uendelig faa formaar at skrive og endnu færre at tale et blot nogenlunde korrekt Dansk. Vore Skribenter og Talere kappes om at træde den særegne Skønhed, vort Sprog ejer, under Fødder. Fra Talerstol, Katheder og frem for alt fra den salvelsesfulde Prækestol besudles uafladeligt det lovpriste danske Sprog. Naar derfor Kærligheden til vort Modersmaal, som er saa dejligt — at radbrække, ikke er større, kan dette Sprog ikke udgøre Landet.

Er det da Magthaverne? Er det Overklassen, den Gruppe af Snyltere, som, uduelig til produktivt Arbejde af enhver Art, lever ved Udsugning af Proletariatet, der til Tak underkues paa alle Maader?

Eller skulde Fædrelandet være en fortløbende Kongerække? «Danmark er det Land,» hedder det, «hvor vi er født, hvori vi arbejder, hvis Brød vi spiser, og som derfor fylder os med Nationalfølelse eller Patriotisme.»

Jeg svarer: Patriotismen er Blomsten paa Kapitalens giftige Kæmpetræ, hvis Rødder gror dybt i Egoismens frodige, uoverskuelige Jordbund, hvis nærende Saft er Folkets Dumhed, og hvis glimrende Frugt er den prunkende Militarisme.

Og den patriotiske Syge bunder dybt i hver enkelt. Fra ganske smaa indsuger vi den paa mange Maader. En Æske Tinsoldater stikkes os i Hænderne, næsten før vi kan gaa, og dette farveprægtige Symbol paa Raahed og Mord begejstrer os ovenud. Senere, i Skolen, fortsættes Undervisningen i samme Spor, med kronologisk Beretning om Konger og Krige. Disse, der repræsenterer lige saa mange Skampletter paa Landets Fortid og burde omtales med Afsky, forherliges derimod i høje Toner og kaldes Danmarkshistorie. Folkets kulturelle Liv hører man saa godt som intet om. De kulturgivende Kræfter, de fremragende Personligheder paa Kunstens og Videnskabens Omraade ofres ikke mange Linjer. For slet ikke at tale om Samfundets bærende Fundament, det brede, arbejdende Folk. Hvor fornuftstridigt er det ikke at tale om Fædrelandskærlighed blandt Proletariatet, hvis Tusinder hutler sig igennem en menneskeuværdig Tilværelse, mens andre Tusinder, grundet paa den velvise Ordning, ligefrem sulter Livet hen paa den fædrene Jord? Overklassens Patriotisme, der under Lønkampe har givet sig Udslag paa eklatant Maade ved Indførelse af udenlandsk Arbejdskraft, skal heller ikke virke stimulerende. Nej, den personlige Egoisme besejrer med Lethed den statslige, som kaldes Fædrelandskærlighed. Dette Faktum er kun naturligt. Men hvorfor saa bidrage til at opamme og fremelske den falske og forløjede Patriotisme?

At Mennesket kan komme til at elske den Jord, den Natur og de Omgivelser, hvori han har gennemlevet en længere Periode af sit Liv, er forstaaeligt. Hver Busk, hvert Træ, enhver lille Genstand, han Dag for Dag har set, er ligesom bleven et nødvendigt Led i hans Tilværelse. Men ad kunstig Vej at puste denne naturlige Følelse ud til at omspænde Territorier, han maaske ikke har set, som hans Fod ingensinde har betraadt, er meningsløst.

Kun for den lille Gruppe Magthavere er Nationalfølelsen ret praktisk som Rygstød for Militarismen, hvis dobbelte Opgave er at være Regeringens Bøddel ud ad til og ind ad til.

Uagtet man maa antage, den første Del af Opgaven er let at løse, da den paa Grund af Landets Lidenhed, ikke eksisterer, er Militarismen dog saa stærk her hjemme, at den har kunnet rejse Københavns Befæstning.

Disse tragikomiske Volde og Grave ligger ikke blot som en Bom for Byens Trivsel og Udvikling, men symboliserer tillige Begrænsningen for Folkets hele aandelige Horisont og snævre Tænkeevne. Og det nytter ikke at sige Befæstningen er mod Folkeflertallets Vilje. Enhver, der erklærer sig for Statsborger, bærer Ansvaret, idet han forøvrigt slavisk lystrer den Regerings Love og Anordninger, som opretholder Fæstningen.

Kun et endnu: Ved alle Lejligheder kæles der i høje Toner for de «nationale Ejendommeligheder». Det er atter Bevis for det lave, intellektuelle Niveau og paa en slavisk Karakter, at høre denne Glæde over Fællespræget. Ethvert saadant, hvis Ophav ikke er selve Naturen, bliver Tegn paa aandelig Umyndighed. Den abemæssige Efterlignelsestrang, Aarsagen til disse Fællesmærker, gor sig i en ganske uhyggelig Grad gældende paa baade det fysiske og psykiske Omraade. En selvstændig Tanke træffes lige saa sjældent som en selvstændig Paaklædning. Alt afhænger at, hvad andre tænker, siger og gør. Men er det saa, da bør alle Bestræbelser gaa ud paa at slaa Bro mellem Virkelighed og Ideal, at højne og hæve Individet og udvide dets Synskreds, saa det erkender at være, ikke Beboer af et Land, men paa en Klode, hvor alle kunstige, nationale Grænser viger Pladsen for de geografisk-naturlige; og ligeledes erkender at være noget andet og mere end en tanke- og viljeløst arbejdende Del af et Statsmaskineri, nemlig: et selvstændigt tænkende og handlende *Menneske*.

J. M.

Anarki er Orden. Lov og Regering er Typer paa Uorden, som vi er blevet saa vant til, at vi ikke ser deres virkelige Natur.

Af „Lucifer".

Anarkistens Sang

Nu bort med hver Fortidens trykkende
Baand,
der snærer vor Menneskeslægt.
Jeg frejdigt vil kæmpe i Frihedens Aand,
Tyrannerne trodser jeg kækt.
Mit Haab og min Længsel jeg finder kun i
en Sejr for det fri Anarki.

Jeg kæmper som ærlig og god Proletar
for Sandhed og Menneskeret;
jeg beder dog ikke, naar Retten jeg har
til mer, end at spise mig mæt;
nej, værdigt jeg sætter min Fordring nu i
en Sejr for det fri Anarki.

Vor bugnende Jord har vel Plads nok
til mig,
dens Goder er ej for de faa.
Min Fod skal kun træde Retfærdigheds-
Vej,
hver Hindring bortrydde jeg maa;
thi skønnest mig tilvinker Maalene i
en Sejr for det fri Anarki.

Aartusinders Løgne i Love blev lagt,
som binder hver fribaaren Mand.
Mod dem vil i Vaaben jeg være paa Vagt
og bruge min Magt naar jeg kan.
Jeg raaber paa Gade, paa Vej og paa Sti:
En Sejr for det fri Anarki!

Li-ping.

Anarkistisk Renaissance

«Onde var de Mennesker, de, som digtede den tunge Drøm om et andet Liv; og jeg hader den Skjald, som vakte i Verden denne syge Tvivl: Men har den Søvn Drømme?

Jeg har ikke haft det godt i Verden, og godt faar jeg det ikke. Men var der et andet Liv, saa fik jeg det værre der. Thi der varer det evigt. Og altid det samme; altid godt eller altid ondt. Derfor er det mit Haab og min Tro, at om alt andet i Verden bedrager, saa er dog Døden det, den giver sig ud for at være.»

Dette staar i *Arne Garborgs* geniale Bog «Den fortabte Fader», som paa sit Maalstræv gør et saa smukt og tilforlade-

ligt Indtryk . . . Her er endelig én, der tror paa Døden; der nøgternt imødeser det, at Døden vil komme . . . Der er paa dette Punkt en Vantro i Tiden. Man klamrer sig til Haabet om, at Døden ikke skulde være det, den giver sig ud for at være. Her er endelig én, for hvem Livet, som det leves fra Dag til Dag, og som en skønne Dag er en Saga blot, er den eneste Virkelighed; en Virkelighed, der har Værdi for alle dem, der — som han elsker Kampen mellem de Tanker, der der vækker, og det uendeligt banale, — denne evigt standende Strid, om hvis Udfald vi har Lov at haabe det bedste . . . «for alle gode Tanker de kan ikke dø, for endnu bedre Tanker er spired af deres Frø».

Vi er her i Retning af det evige. Her er i hvert Fald noget, der længe overlever de enkelte Mennesker: Gerninger og Tanker lever længere end den, der har handlet og tænkt . . . Om den Søvn har Drømme, som *Garborg* skrev, det er et Spørgsmaal, der endnu ikke foreligger. En *syg* Tvivl kalder han det jo ogsaa. «Du har endnu ikke lært at leve, og allerede tænker Du paa, hvad der vil hænde Dig efter Døden.» Disse *Confusius*'s manende Ord, der stod citeret her i Bladet for nogle Maaneder siden, burde man skrive paa sin Dørkarm, at man stadig kunde have dette ildnende *memento vivere* for Øje.

«Liv er Liv, og man maa drage den mest mulige Nytte af det,» staar der i en af *Tolstojs* Bøger, og denne Tanke har jeg ogsaa fundet hos en fransk Anarkist (*Veideaux*): «Da Livet er taabeligt, er Læren om Tilintetgøretsen maaske den sande. Men siden vi nu en Gang lever, saa lad os sætte alt ind paa at gøre Anarkismen til Virkelighed *).

I sine Erindringer berører *Krapotkin* det samme, naar han skriver dette: «Menneskene ønsker lidenskabeligt at leve efter Døden, men mange af dem gaar bort uden at have mærket sig den Kendsgerning, at et virkelig godt Menneskes Minde lever bestandig. Det indplantes den næste Generation og føres videre til Børnene igen. Er ikke det en Udødelighed, som det er værd at kæmpe for?»

Den samme Tanke har jeg ogsaa fundet hos to norske Forfattere, *Bjørnstjerne Bjørnson* og *Thomas P. Krag*.

Bjørnson skriver i «Samtiden» (1904) i en Artikel til Minde om *Karl Keilhau*: «Hans Minde bør mane. Jeg antager, at der ved Begravelsen var Journalister til Stede, som huskede hverandre paa det. Jeg var der desværre ikke.

Jeg véd derfor heller ikke, om den fungerende Præst nyttede denne kostbare Lejlighed til at tale om den Evighed her paa Jorden, som gode Mennesker skaber sig selv gennem os, som de omgaas. Den er nemlig sikker. Den anden, den personlige, som Præsterne gerne taler om, er det ikke. Om den véd de nemlig ikke mere end vi; de bare «tror», at det er der, som de lover os. Men saa sandt som ædelt Væsen og ædle Handlinger forplanter sig gennem vore Indtryk paa vort Viljeliv og derfra til dem, vi virker paa, saa sandt kan en ædel Mand eller Kvinde ikke dø.» Og *Bjørnson* slutter med at minde om, at *Keilhau*, «som hørte til de ædleste, havde opnaaet at blive dette uden at tro paa noget af det, som ender i Løftet om personlig Evighed i en anden Tilværelse . . .»

. . . *Thomas P. Krag* lader i «Gunvor Kjeld» Gunvors Mand, som han brystsyg ligger og drages med Døden, sige dette: «Naar Naturen har sat os her, saa faar vi bruge vore Evner her . . . Her ligger tusind Opgaver, som bærer Spiren til noget evigt.»

En og samme Tanke gaar igennem alle disse tilfældigt valgte Eksempler, af hvilke man sikkert kunde finde mangfoldige andre. Der findes i dem alle en urokkelig Tro paa Kampens Værdi.

Ja, her er sandelig mere end nok at kæmpe for. Vi behøver ikke at søge ud over Døden for at finde et Maal for Livet. Anarkisterne vil styrte Gudsbilledet, thi de troendes Maal er *hinsides*. Vi ligger i Kamp med Kirken, ikke fordi den optræder som en Avtoritet, men ogsaa fordi den, som *Tolstoj* siger et Sted, anser det menneskelige Liv — dette højeste os bekendte gode — for kun en ringere Del af det Liv, som er os forbeholdt. Ifølge denne Opfattelse er vort Liv kun et slet og fornedret Liv, en «Prøvetid», et Vrængebillede af «det sande Liv».

Vi vil bort fra Kirkens, evig ens Abstraktioner. Lad os hver gøre vort til at fremme den anarkistiske Renaissance af Sind og Samfundsformer. Lad os faa nedrevet de skumle, lange Husrækker, disse Karikaturer af menneskelige Boliger, — og faa luftet godt ud. Lad os faa begyndt; der ligger en lang Arbejdsdag og venter paa Folk, der tør tage Initiativ.

Vi vil bort fra de slagne Landeveje med deres Øde og Støv. Vi træller os frem med en stadig større Følelse af, at dette Liv er ondt. Men man kan ikke gaa i Gaasegang blandt alle dem, der finder det hele rart og godt, ikke *stadig* gaa saadan med et stille Had til al denne Lunkenhed og blive ved at følge Trop, *stadig* opsætte at bryde ud af Rækkerne, — uden at det bedste i én med Tiden knækkes. *Hvis man vil føle sig lykkelig, maa man — hvad Lidelser man end kan paadrage sig derved — handle, som man tænker.*

Der er et Ord af en dansk Forfatter, *Niels Møller*, det i denne Sammenhæng er værd at mindes, dette: «Kun vort Viljes Værk er sødt at eje.»

Faa kan se tilbage paa et Livsværk, der er værd at eje . . . Og dog skulde man tro, der var nok at virke for i dette Samfund, der for de fleste former sig som et evigt Mareridt af Ondskab og Pjank.

Hvad er Maalet for vore revolutionære Bestræbelser

I Aaret 1900 indsaa adskillige tyske Anarkister, at hvis de vilde opnaa, at deres Ideer skulde faa nogen Indflydelse paa de tyske Arbejdere, maatte de ikke trække sig ud af det socialdemokratiske Parti, men virke inden dettes Ramme, da det var et Faktum, at de tyske Arbejdere var tilsluttet Socialdemokratiet.

Inden Partiet vilde de kunne faa Arbejderne i Tale, og Anarkisterne vilde søge at gøre det indlysende for Arbejderne, at den af Socialdemokratiet opstillede parlamentarisk-politiske Aktion ikke vilde føre til det Maal, som den foregaves at skulle føre til, nemlig Arbejderklassens Befrielse. Anarkisterne vilde videre fremholde for Arbejderne, at disse for at gennemføre deres egen Befrielse maatte benytte den Magt, som de har derved, at alle Livsmidlers Frembringelse afhænger af dem.

Ved at indstille Arbejdet i alle Brancher og saaledes standse Produktionen og Vareomsætningen vilde Arbejderne kunne frembringe en Situation, der kunde tvinge de herskende Klasser til at give efter og lade Arbejdernes Fordringer opfyldes.

Denne Agitation fra Anarkisternes Side har nu baaret sine Frugter saavel i Tyskland som i andre Lande. I Tyskland er der opstaaet et nyt Parti: Anarko-Socialisterne, der uden at bryde med Socialdemokratiet erklærer, at de anser den politiske Aktion for at være uden Gavn for Arbejderne, og at Arbejderne kun kan gennemføre sin Befrielse gennem den almindelige Arbejdsindstilling. Et lignende Parti er opstaaet i Sverrig, hvor Ungsocialisterne hævder de samme Anskuelser. Ogsaa fra England og Frankrig hører man, at enkelte Grupper af Socialdemokraterne ikke længere tror paa den parlamentariske Aktion; og i Norge og Danmark finder man ogsaa Spor af den samme Bevægelse.

Nu opstaar det Spørgsmaal, hvordan skal det Samfund være, som Arbejderne skal oprette, naar de ved Generalstrejken har knækket den besiddende Klasses Modstand og kan gennemføre sin Vilje.

Den tyske Anarko-Socialist Doktor Friedeberg udtalte i Følge norsk »Socialdemokraten«s Referat nylig under en Diskussion: »Naar vi har gennemført den sociale Generalstrejke, staar vi meget nær den socialdemokratiske Stat. Hinke Bergegren sagde nylig: »Jeg er enig med Socialdemokraterne om Maalet. men ikke om Midlerne».

Man ser heraf, at det er lykkedes Anarkisterne at bibringe en Del af de socialdemokratiske Arbejdere sine Anskuelser om Midlerne til Arbejderklassens Befrielse; derimod er det ikke lykkedes dem at bibringe de samme sine Anskuelser om, hvordan det Samfund bør være, der skal blive Maalet for vore revolutionære Bestræbelser, og man bør nu optage Diskussionen om dette sidste Spørgsmaal.

Man maa være klar over, hvilken stor Forskel der er paa Socialdemokraternes og Anarkisternes Anskuelse om Spørgsmaalet. Socialdemokratiet vil oprette et avtoritært Samfund: Lovgivning, Regering og de dermed uundgaaelig følgende Domstole og Fængsler skal udgøre Grundpiller i dette Samfund. Hvor meget og hvor lidet Staten skal gribe direkte ind i Produktionen i dette Samfund, derom udtaler de socialdemokratiske Forfattere sig meget vagt. De udtaler sig overhovedet nødig nærmere om Fremtidsstaten, hvis Virkeliggørelse de skyder ud i en meget fjern Fremtid. Saa meget faar man dog at vide, at enhver for en fuldendt Arbejdstime skal faa sig tilstillet

*) La vie étaut absurde, la philosophie du néaut est pent être la vérité; mais pnisque la vie est la vie, alors tout à la réalisation de l'anarchie.
(Fra *Hamons* Psychologie de l'anarchiste-socialiste.)

et Arbejdstimekort og at Staten skal have den betydelige Opgave at sikre enhver Samfundsborger den fulde Værdi af den Mængde Arbejde, som disse Arbejdstimekort udtrykker. For at kunne udføre denne Opgave maa Staten faa fuldstændig Dispositionsret over de frembragte Varer. Den Magt, som Staten herved vil faa, vil blive stor, ja ubegrænset.

Anarkisterne derimod fornægter enhver Avtoritet. De mener, at Maalestokken for Individets Forbrug bør være Individets Behov, og de har derfor ikke Brug for nogen Stat til at kontrollere, at enhver faar det fulde Udbytte af sit Arbejde. De vil derimod lade de frembragte Varer staa til fri Raadighed for alle Samfundets Medlemmer — fri Nydelse af Produkterne, som man kalder det.

De mener videre, at Individet kan gøre bedst Anvendelse af sine Evner og at Produktionen vil naa den fuldkomneste Højde, naar de arbejdende i deres Arbejde har den største Bevægefrihed, naar alle Foretagender sættes i Gang kun ved individuelt Initiativ og frie Sammenslutninger og ikke hindres ved avtoritære Institutioners absolute og indskrænkende Bestemmelser.

Avtoritet i det hele taget i alle dens Former — først og fremmest som Stat med Regering, Lovgivning, Embedsværk, Domstole o. s. v., men ogsaa som personlig Avtoritet i det daglige Liv Menneskene imellem anser Anarkisterne for altid at være et Udslag af det ene Menneskes Bestræbelser for at gøre sig til Herre over det andet, eller af den ene Klasses Stræben efter at beherske den anden.

De mener derfor, at Avtoriteten kun hører hjemme i det Samfund, som vi bekæmper og bør tilintetgøres med dette.

De Socialister, som har indset, at Arbejderne ved at benytte de avtoritære Institutioner intet kan opnaa under de nuværende Forhold, bør overtænke, om disse Institutioner kan være til Gavn for dem i et nyt Samfund eller om ogsaa dér kun Arbejdernes egen Optræden vil kunne sikre dem Uafhængighed og økonomisk Velvære. Efter at have overtænkt disse Spørgsmaal grundig vil de kunne træffe en Afgørelse om, hvordan det Samfund skal være, som de vil sætte sig som deres Maal at gennemføre ved Generalstrejke. Et er vist: Hvis deres endelige Beslutning vil gaa ud paa at gennemføre et avtoritært Samfund, vil de i Anarkisterne finde de bitreste Modstandere.

For „Brand" af *Kristofer Hansteen.*

Literatur

Grunden til, at Menneskene stjæler, er den, at deres Rettigheder stjæles fra dem, før de fødes.

Denne Sentens er laant fra et Foredrag, som er holdt i Filadelfia i «Social Sience Club» 1903 af Voltairine de Cleyre og betitlet «Forbrydelse og Straf». De Cleyre gør her, klart og koncist, Rede for Forbrydelsens Aarsager og fremhæver stærkt dens Naturstridighed og anviser Vejene til dens endelige Afskaffelse. Hun begynder med at inddele Menneskene i tre Hovedgrupper: De konservative, de radikale og de ligegyldige. Det langt overvejende Flertal maa selvfølgelig henregnes til sidstnævnte Kategori. Til denne ligegyldige, apatiske Hob, som intet hellere ønsker, end at vende det døve Øre til baade konservativ og radikal Agitation, siger Forf.: Jeg er ingen Atlas. Jeg vil ikke lade Dig være. Jeg er ikke mere end en Flue; men jeg vil ærgre Dig, jeg vil summe i dine Øren, jeg vil ikke lade Dig sove. Du maa tænke over dette.

Ogsaa jeg vil ønske, at det udmærkede Foredrag, som er udkommen paa dansk i Pjeseform, maa summe i mange ligegyldige Øren herhjemme, og vække den slumrende Selvtænkning til Live. Fremstillings- og Fortællemaaden er særdeles livfuld og farverig og Emnet behandlet med en — hos en Kvinde — usædvanlig Skarpsindighed og logisk Klarhed. Eksempelvis skal her citeres nogle Betragtninger over Tyveri.

Et menneskeligt Væsen kommer til Verden; han ønsker at spise, at trække Vejret, at sove, han ønsker at bruge sine Muskler, sin Hjærne; han ønsker at elske, at drømme, at skabe. Disse Ønsker er Indbegrebet af hans Væsen, danner det hele Menneske; han kan lige saa lidt lade være med at give disse Virksomheder Udtryk, som Vand kan lade være med at løbe ned ad. Dersom Friheden til at gøre noget af dette er ham berøvet, er han paa en Maade Krøbling, og hans Energi vil tvinges i en unaturlig Retning eller helt og holdent dræbes. Vel mener jeg ikke, at han har en «naturlig Ret» til at gøre disse Ting, indskrevet i nogen Naturlovbog. Naturen ved ikke af nogen Ret, den kender kun Magt, og en Lus har lige saa megen Ret som et Menneske, for saa vidt den har Magt. Hvad jeg mener, er, at Mennesket i Lighed med mange andre Dyr har set, at det ved at leve i Samfund overvinder den øvrige Del af Naturen, og at dette Samfund langsomt fuldkommengøres, at denne Fuldkommengørelse bestaar i Erkendelsen af, at det Heles Solidaritet og Sikkerhed beror paa de enkeltes Frihed; at denne Frihed udgør Menneskets sociale Ret; og at enhver Institution, der gør Indgreb i denne Ret, vil nedbryde Samfundet, vil fostre Forbrydere, vil bevirke sin egen Undergang.«

De Cleyre taler her i Overensstemmelse med den store Sociolog Herbert Spencer.

Fristelsen ligger nær til at citere mere af den helt igennem fængslende og tankevækkende Pjece, men da Pladshensyn forhindrer det, kan jeg kun paa det varmeste anbefale Læseren at gøre sig bekendt med denne Fremskridtskvindes Indlæg i et særdeles aktuelt Spørgsmaal. Voltairine de Cleyres skarpe Forstand og medfølende Hjerte gør i lige Grad hende selv og Anarkismen Ære.

Jag har ej Rum för Frid, för Kärlek och Försoning.
En Känsla har jag blott: ett djäfvulskt Hat det är.
Och i min egen Själ har Helvefet sin Boning,
Det är en Afgrundseld, som sargar och förtär.

Saaledes lyder et Vers i Indledningen til en Digtsamling: »Hatets Sänger«, som er tilsendt fra Stockholm. Digterens Navn er Leon Larsson. »Svenska Morgonbladet« har i kristelig Rædsel ofret Digtene en flerspaltet Anmeldelse under Overskriften »De yttersta Tidernas Tecken«. Baade Kristus, Paulus og Johannes maa efter Tur troppe op til sammenlignende Bevisførelse og i sin religiøse Forfjamskelse aftrykker Bladet ikke mindre end ca. 17 Vers af den djævelske Samling. En anden Avis »Vårt Land« er ogsaa paa Tæerne med en verdsligt harmdirrende Artikel, der søger at opægge Øvrigheden til at gaa radikalt til Værks overfor Digteren.

Stærkt revolutionære er Digtene og virker ved deres Kraft og Voldsomhed, som er nøje forbunden med det anarkistiske Livssyn, der hviler paa uforbeholden Sanddruhed og Ærlighed. Dog deler nærværende Anmelder ikke Forf. Haab om Samfundets Genfødelse ved Ild og Blod. Voldshandlinger kan ikke overbevise om Udøverens Ret, men vil kun være hans personlige — berettigede eller uberettigede — Tilfredsstillelse af Hævnfølelsen. Jeg indser f. Eks. ikke Nytten af at kunne lægge en By øde ved Ild og Plyndring, naar Resultatet kun blev, at der rejste sig en ny i den gamles Billede.

Rent æstetisk maa Digtsamlingen som Helhed siges at være vellykket, Formen er fast og sikker, og Temperamentets Styrke har intet Sted sprængt den rytmiske Skønhed. En storladen, kraftig Fantasi gør sig ogsaa af og til gældende.

Alt i alt rummer Samlingen, hvad ogsaa det skrækslagne »Morgonbladet« erkender, et betydeligt digterisk Talent.

»Hatets Sänger« koster 50 Øre og kan rekvireres ved at sende et Brevkort til Skorpionen's Ekspedition.

Vor Skarnkasse

De Skuespillere! I Anledning af to Kunstneres Genengagement ved et herværende Theater er »Social-Demokraten« dydig forarget og erklærer, at i Skuespilleres Mund betyder ikke al Tid de helligste Forsikringer og ubrødeligste Løfter det samme som i andre Menneskers. Ja, de maa virkelig ogsaa skamme sig over Forskellen mellem Theater — og al anden Politik. Hvor trofast og sanddru har ikke, t. Eks. Forholdet været mellem Estrup og Grundloven, Venstreregeringen og Reformlofterne, Socialdemokraterne og Frihed, Lighed og Broderskab?

Sundhed og Skønhed. I en fed, selvrosende Valgartikel om det guddommelige Demokratis Underværker her i Byen, anføres i »Social-Demokraten«, at Vandforsyningen er forbedret ved et Kæmpeskridt. Dette er rigtigt, Byen er tilført, gennem Demokratiet, endda rigeligt med *Vand.* Endvidere gøres Restavrationerne hyggeligere, samtidig med at der oprettes en ny Nødtørftsanstalt, hvilke Reformer maa siges at være ret overflødige, eftersom vi mister — Maven.

Lygtemænd. En Fornærmelse mod sine Læsere var »Social-Demokraten's Opsats om Blæren og Djævlen, nærmest beregnet paa Børn før Skolealderen. Illustrationen havde imidlertid fortrinligt assimileret sig med Teksten, hvori Modstandere blandt andet betegnes ved: Mørkemænd. Som Modsætning kan Social-Demokraterne med Sandhed ogsaa kun kaldes — Lygtemænd.

Fritænkeri og Sindssyge Under denne Overskrift bringer »København« et vrøvlagtigt Forsvar for Religionen. Dets Konklusion er Ønsket om at Publikum dog maa *tænke selv.* En mærkværdig Logik for Resten, der forsvarer sin Genstand med Ønsket om dens absolute Undergang!

Russisk Blasfemi. »Af al Slags Blasfemi er den religiøse den uhyggeligste,« (Ret forbavsende, vi vidste ikke, at Betegnelsen Blasfemi kunde anvendes paa Jordens Guder) »fordi det, der krænkes, er saa følsomt og *forsvarsløst*« (Det maa da være dansk Blasfemi af reneste Vand, at kalde Almagten forsvarsløs!) »og paa den anden Side repræsenterer saa store aandelige Værdier.« (Ja, det er vist ogsaa kun — paa den anden Side).

Denne Himmerigsmundfuld er serveret i »Vort Land« under ovenstaaende Titel.

»Socialismens Fremgang i Amerika« hed en begejstret Artikel i »Soc.-Dem.« forleden, hvori den med den største Oprigtighed fortæller, at *Millionærsønnerne* derovre støtter den politiske Bevægelse med Penge og selv tager Del i Ledelsen. — Kommentar overflødig.

Brevkasse

G. S., Stholm. For Blade modtaget 0.90 og 3.30.

„Brand"

Illustrerad Socialistisk Tidning.

Red.: Hinke Bergegren.

Faas i Kiosken, Gammel Kongevej 164.

Fra Redaktionen. Vi bede vore Venner støtte os med at faa Bladet ud ved at agitere for det blandt Bekendte. Alle Henvendelser Bladet vedrørende maa vi endnu bede om at lade ske skriftlig til Ekspeditionen: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal.

Agitér for Bladet!

Anders Nielsens Tryk, Ohlenschlægersgade 37. Kbhvn.